

Polzelski fari — potem je storila svojo grozovito pot po ravni česti po južni strani Šent-Andrejske fare, prišla na Šent-II, zadela nekaj Šent-Janžke fare, in pravijo, da bi bila še v Vitansko faro segla. Na tej poti (slabe pol ure na široko) ni sternenega stebila. Postranske soseske te steze, Grajska vas, Rezana v Gomilski soseski, Šent-Rupret in Orla vas na spodnji strani, Topovlje na gornji gorni strani, bodo deloma še nekoliko, toda silno slabo žetev sternenega imele — blizo sredine so tudi te soseske jo pokositi morale; precej škode pa še imajo soseske ob krajih te poti: Gomilska, Kapla vas v Šen-Pavlski, Zakel v Gomilski fari, Polče in Parižle v Braslovški fari, vendar le lastniki, ki so bližej sredine, bojo kje seme zgubili, dalejni teh sosesk so že brez škode odleteli. Čisto po sredi je tudi travnike, deteljo in sploh vse pokončala, še celó krompir se obotavlja in ne more na kviško. — Sirote so hitro zasejali prosa, nasadili fižola, — med turšico, ki je tam pa tam steblice še ostalo. — Zaupanje stavijo zdaj v ajdo, Bog nas varuj slane, da bi tudi to upanje ne bilo zastonj! Drugače se pa vidi sploh volja sosesk okolj, ako one odletijo, poškodovanim siromakom pomagati, da bodo zamogli ozimino sejati.

Iz Horjula. V sredo zvečer 11. t. m. proti devetem se je od severja bliskati jelo in črni oblaki so se prav naglo proti burji valili. Stali smo ravno proti jugu obernjeni, kjer je bilo pa vse jasno; na enkrat se posveti, kot da bi mesec posvetil, in vidili smo lepo belo kroglo, ki je počasi od burje proti jugu letala. Bila je viditi tako debela, kot precej debelo jabelko; od začetka čisto bela in popolnoma okrogla, na sredi pota je zadnji konec se potegnil in vedno daljši in tanjši prihajal, sprednji pa se razpoči že bolj rumeno in poslednjič rudeče v iskre, ki pa kmalo zginejo. Zdelo se nam je, kot spuščena raketa *). Vse to je terpelo kakih 10 do 15 sekund. Svitloba je bila tolika, da so stvari senco delale. — Mora biti že zlo dve leti, ko se je ravno tako visoko pa sama krogla, tudi tako svitla vidila.

Janez.

Iz Ljubljane. V četrtek zvečer je sestra gosp. misionarja Pirca zapustila krajnsko deželo in se s svojim možem in 4 otroci po železnici čez Dunaj podala v Ameriko; z njimi je šel tudi mladi kmet Pogačnik, prihodnji ženin starejše hčere. Noč — tako se imenuje mož gosp. Pircove sestre — je imel v Podbrezji nad Krajnem grunt, ki ga je, ker žena ni imela več ostanka v svoji domovini, na vrat na nos prodal in komej toliko za-nj skupil, kolikor jim bo za pot v Novi Jork potreba. Ker imajo gosp. Pirc veliko zemljišča v Ameriki in precej dobre dohodke, bojo že živeli, — al gosp. Pirc so že stari in če jim jih Bog vzame, kaj pa potlej? Kaj bo prosti krajnski kmelič začel samotež v Ameriki? s čim bo svoje pravice branil? Sicer pa mora v ženinu precej velik plamen ljubezni gorjeti, da gré za ljubico celó v Ameriko! Bog daj, da bi se preselniki prezgodaj ne kesali! — Gosp. Schmidt v Šiški jim je dal 3 od gosp. Pirc za 3 nove cerkve naročene in po gosp. Langus-u malane altarske podobe seboj, za ktere so darovali milostljivi škof ljubljanski 50 fl.; 40 še na dolgu ostalih gold. čaka še družih dobrotnikov.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Krakove in Černovice je razglasil presv. cesar ondašnjim prebivavcem svojo zadovoljnost za verno udanost, ki se mu je povsod skazovala; v Černovici je pomilostil nekoliko jetnikov popolnoma, nekterim pa je odpustil polovico, tretji ali peti del določene kazni. — Svitli nadvojvoda Janez bo potoval na Tiroljsko in obiskal tiste kraje, ktere je unidan strašna povodinj pokončala. — Vsim vradnikom, ki so na cesarskih železnicah služili, je dala vlada

*) Tudi v Ljubljani smo vidili to prikazen (svetinjo), o kateri so ravno poslednji listi „Novic“ več povedali. Vred.

vediti, da jim je na prosto voljo dano ali prestopiti v službo tistega društva, ki je železnico v najem vzelo, ali pa ostati v cesarski službi; vlada bo že skerbela, da jih bo počasi kam drugam vmestila. Do konca leta se ima pa vsak oglašiti za tega voljo. — Vradno oznanilo v teržaškem časniku „Osserv. triest.“ poterjuje, da železnica med Ljubljano in Terstem se bo konec prihodnjega leta 1856 odperla. — Dunajskemu društvu, ki izdaja bukve za ljudsko omiko, je ministerstvo kupčijstva dovolilo, da mu za dopisovanje z vradnijami, farami in županijami ni treba poštnine plačevati. — Iz vojske v Krimu ni nič posebnega novega. Pelissier piše od 10. t. m.: „Angleži in Rusi iz velikega Redana so se hudo strelali, na večer pa so omolknilo rusovski topovi in Angleži grejo s svojimi deli naprej. Goršakov želi, da bi se vjeti nasproti zamenjali.“ — Zdaj se je še le za gotovo zvedilo, da v bitvi 18. junija je padlo 7200 Francozov. Verjetni računi — pravi angleški časnik „Globe“ — kažejo, da od jeseni 1853 so Turki zgubili okoli 130.000 vojakov, Francozi od začetka vojske 70.000, Angleži pa 28.000. Če se še števalo padlih Rusov prišteva (tudi Sardinov je že pomerlo blizo 1900 brez vojske), je vojska ta blizo 600.000 ljudi že požerla — in vendar še nobene vojske ni bilo, v kateri bi se bilo tako neprenehoma in v enomer le od miru govorilo, tako, da je že res smešno slišati odtacega miru! In še zmiraj se naberejo nove armade na vsih stranéh. Iz Rusovskega se tudi spet sliši od nove rekrutirenge, čeravno je prva komaj pred 3 tedni končana bila; spet se ima od 1000 duš 12 vojakov vzeti; tudi stareji možaki, ki so že dolgo doslužili svojih 25 let, se sopet jemljejo v vojsko, in naj novejši ukaz cara Aleksandra zapoveduje, da kardelo donskih kosakov se ima dopolniti z dobrovoljci kakoršnega koli stanú. Turkom že silo dnarja manjka; pod poroštvom francozke in anglezke vlade bojo za same vojskine potrebe vzeli 120 milijonov na pösodo. — Truplo Raglana so 5. t. m. pripeljali v Carigrad. — Deržavni zber v Parizu je „po svoji službini dolžnosti“ dovolil nov zajem in novo nabero vojakov; cesar Napoleon se mu je zato lepo zahvalil. — V angležkem deržavnem zboru podaja zdaj ta zdaj uni poslanec ministre; naj huje pa jih bo prijel Roebuk 17. dan t. m., kateri dan jim je že naprej napovedal in prosil, naj bojo vsi pričujoči. — Na Španjskem, posebno v Katalonii hudo vré; pravijo, da trojna strauka rogovili tam in v Londonu: rusovski rublji, politični beguni in pa francozki legitimisti; ti poslednji mislijo, da tudi v letu 1813 in 1814 je Španija prekucnila cesarski tron v Parizu in to mislijo tudi zdaj od te strani doseči. Kaj bo konec španjskih prekucij, nihče ne vé. — Pariška obertnijska razstava je bolj imenitna, kakor je bila londonska. — Serbska vlada bo dala na svoje stroške novo (pervo) katoljško cerkev v Belemgradu zidati in bo duhovnu plačevala 600 fl. na leto, tudi protestantiška bo pozneje prišla na versto. — Kolera se je jela po svetu zlo razširjati in se bo vdomačila v Evropi, kakor mnogo družih bolezen, katerih nekdanje nismo imeli, kakor kozé, ošpice, francozi itd.

Meglenica.

Po grobih sem hodil, kjer trava zelena
S trohljivosti, upanja znamenje, poganja,
Po grobih, kjer starost leži položena,
Kjer v prahu počiva lepota nekdanja.

Pogledal sem v jamo pred kratkim skopano,
Šest čevljev globoko, tri čevlje široko,
Pogledal sem v postljo človeku postlano,
Jez mislim njegovim letečim visoko.

In britke glasove serce je zdihvalo,
Roke so se s silo na persih sklenile,
Trohnobi pa grozno zakričal sem hvalo,
Da votel odglas so dajale gomile.

X.